

KAPITEL 14

Gruset knasede under bilens dæk, da den svingede ind på hotellets parkeringsplads. Sara var vildt spændt og havde sommerfugle i maven. Fra parkeringspladsen var der kun delvist udsyn til hotellet, da de mange citrontræer skyggede for udsigten. Da hun havde parkeret, sprang hun ud af bilen. Hun kunne ikke vente med at se hotellet og gik hurtigt frem mod hjørnet af parkeringspladsen. Nu kunne hun se det. Bygningen var en smule ramponeret, men man kunne tydeligt læse hotellets navn. Hotel Limoncello stod der skrevet i et hvidt felt med gule bogstaver. Resten af forsiden havde den samme citrongule farve som bogstaverne i navnet. Hoveddøren og skodderne for vinduerne var malet i en mørkegrøn farve. Hun scannede lynhurtigt omgivelserne: Nogle af fliserne på trinnene, der førte op til indgangen, manglede, malingen på den grønne hoveddør var falmet, visne planter og gevækster vældede ud over de robuste lerkrukker, der stod på hver side af hoveddøren, og et par af ruderne i de ovale høje vinduer i stueplan var knuste. Men hold da op, sikke et sted det var. Alt dette

kunne jo repareres. Her var en stemning, som hun havde svært ved at sætte ord på. En ro. Stedet gav hende nærmest en følelse af ophøjethed. Hendes hjerte slog lidt hurtigere, da hun tog de tre trin op til hoveddøren. Hun fandt den tunge jernnøgle, der var længere end hendes hånd, frem fra tasken og bemærkede, at hånden rystede en smule. Så bestemt hun kunne, stak hun nøglen i nøglehullet og drejede den to gange. Hun hev det vandrette håndtag mod sig og med et klik gik hoveddøren op. Hun tøvede et øjeblik. Så gik hun ind. Hun blev fanget af et enormt spindelvæv i døråbningen, der klæbede til hendes ansigt, og forsøgte ihærdigt med begge hænder at få det væk. Situationen var en smule komisk, og hun begyndte at le.

Da hun havde lukket døren, tog hun en dyb indånding og gik hen til receptionen. Hun lod en hånd stryge hen over den støvede, smukke antikke egetræsdisk og kiggede rundt. Her var højt til loftet og rummeligt. Hun prøvede at forestille sig, hvordan gæsterne kom gennem den brede hoveddør og kiggede sig omkring, før de meldte deres ankomst ved disken. Hun kunne lige se det for sig. Nå, hvor skulle hun nu gå hen? Hun valgte at gå op ad trappen til førstesalen. Det røde gulvtæppe på den mørke egetræstrappe var helt lyserødt af slid på kanten af trinnene af alle de fødder, der havde gået her gennem tiden, og der lød en svag knirken, for hvert skridt hun tog.

Hun gik ind i et af værelserne, stillede sig ved vinduet og kiggede ud over havet. En pludselig indskydelse fik hende til at åbne det, og hun indsnusede begærligt duften

af hav – noter af salt og tang sad i hendes næsebor, længe efter hun havde lukket det.

I værelset stod der en dobbeltseng, to natborde, en lille hyggeafdeling med en sofa og et par lænestole samt et sofabord.

Da hun havde været rundt på både første og anden sal kunne hun konstatere, at hotellet havde 20 værelser – ti på hver sal. Cirka halvdelen med udsigt over havet, og den anden halvdel med udsigt til citronlunden. Kun få af værelserne havde eget bad og toilet, havde hun erfaret, og så var der toilet og bad i hver ende på hver sal.

Da hun igen stod ude på gangen på første sal, rettede hun blikket mod den modsatte ende og døren, hvorpå der stod Privato. Hun fik en trykkende fornemmelse i mellemgulvet. Var det her, Achille havde boet? Med tøvende skridt gik hun ned mod den. Hun lindede forsigtigt på døren og lod den først stå på klem. En lugt af indelukthed blandet med mug slog hende i møde. Hun havde en følelse af at gøre noget forbudt, og hendes hjerte slog hurtigere. Så tog hun mod til sig og skubbede døren op på vid gab og gik ind i gangen.

Til venstre lå to små sovekamre og et badeværelse og til højre en dagligstue. Hun tøvede et øjeblik, men åbnede så døren og gik derind. Et rundt spisebord i mørkt træ med fire stole stod til højre, en sofa og et sofabord til venstre. Der stod en lænestol med en læselampe bagved. Her havde Achille nok siddet og læst i de utrolig mange bøger, der befandt sig i den høje reol bag den.

Sara gik hen til reolen og kiggede lidt på titlerne, men hun kendte ingen af forfatterne. Jo, der stod 15 bind på rad og række af den sicilianske forfatter Andrea Camilleri om kommissær Montalbano. Ham kendte hun da, for hun havde set tv-serien. Hun tog en af dem ud af reolen og skulle til at sætte sig i lænestolen, da hendes blik faldt på et billede, der stod på en af hylderne i reolen henne ved vinduet. Hun lagde bogen på spisebordet og gik derhen for at tage det op i hånden. Det var et billede af Achille og hendes mor. Hun følte sig så svag i benene, at hun med den anden hånd rakte bagud mod lænestolen og lod sig dumpe ned i den.

Hvor var det her bare underligt. Hun førte billedet tættere på for at nærstudere det. De var unge, nok i slutningen af 20'erne. Hun betragtede Achille. Han var en meget smuk mand med et lidt højt hår. Måske havde det været mode dengang. Han havde også et lille overskæg. Hun forsøgte at se, om hun kunne få øje på ligheder mellem sig selv og ham. Var der noget med den måde, han smilede på? Var der mon andre billeder af ham? Hun kiggede rundt, men kunne ikke lige umiddelbart se nogen. Hun lod blikket vandre tilbage til billedet i hånden. Hendes mor var i en blomstret sommerkjole, hun pegede på kameraet og så ud, som om hun var ved at sige noget morsomt. Hun så brandgodt ud.

Sara lagde det i skødet og fik i det samme øje på et andet billede, der stod på det lille runde bord ved siden af lænestolen. Det var et babybillede. Sara tog det op og følte

pludselig alt blodet løbe fra hovedet. Det var jo hende selv. Det billede havde de også haft derhjemme. Sara følte sig mat i kroppen, men fornemmede også en vrede mod sin mor. Både over, at hun havde levet et dobbeltliv, og over, at hun havde berøvet hende muligheden for at lære Achille at kende. Eller i det mindste at have haft et valg. Det var simpelthen for underligt at sidde her i hans private stue, alene med billeder fra fortiden, hvor hun spillede en central rolle.

Hun rejste sig igen, satte billederne på plads og lagde bogen ned i sin taske. Derefter gik hun ind i et af de små sovekamre. Der stod en enkeltmandsseng, en spisestuestol og et stort mørkt skab. Sengen var pertentligt redt med et mørkegrønt sengetæppe. Hun satte sig på sengen og lod sin hånd stryge hen over det med en sær følelse i brystet. Her havde Achille, hendes far sovet. Hun rejste sig og gik hen til skabet. Det var fyldt med hans tøj. Hun lukkede det med det samme igen og gik ud af værelset. Rummet ved siden af var tomt, og her var fugtigt og koldt. Der var desuden et lille, men fuldt funktionelt badeværelse.

Med blandede følelser gik hun ned ad trappen, gennem lobbyen og ind i spisesalen, nysgerrig efter at se de fælles områder. Hendes tanker kredsede stadigvæk om billederne.

Hun registrerede, idet hun trådte ind i spisesalen, hvordan sollyset faldt blødt ind ad vinduerne, nu hvor formiddagssolen havde flyttet sig. Lyset reflekteredes i lysekronerne, hvor op til flere af krystallerne manglede.

En af dem hang faretruende lavt, som om den ikke sad ordentlig fast i loftet.

Også her var der udsigt over et uendeligt langstrakt blåt hav, som ikke lå mere end 200 meter væk. Haven havde en græsplæne og en del træer. Den virkede hyggelig og temmelig stor. Til venstre i horisonten kunne man ane Siracusas silhuet. Hun sukkede, sikke fredfyldt her var.

Bordene og stolene var håbløst umoderne, men der var rigeligt af dem, konstaterede hun tilfreds. På den anden side af de franske fløjdøre lå opholdsstuen. Her var stemningen mere afslappet. Hun kiggede rundt og blev optaget af, hvordan man kunne indrette rummet. På trods af den afskallede maling i vindueskarmene og det plettede marmorgulv var her hyggeligt. Hun gik hen og hev et af de hvide lagener af møblerne. En kongebå sofa i velour åbenbarede sig, og hun forestillede sig, hvordan folk havde siddet her og læst aviser og blade, mens de drak en espresso eller måske en aperitif. Her var sådan en 1920'erstemning, som hun godt kunne lide, og hun tænkte, *hvis det var mit sted, skulle det indtryk bevares.*

Hun drejede rundt og gik tilbage gennem spisesalen og ud i køkkenet. Det var lyst og rummeligt med masser af køkkenbordsplads langs den ene væg. I midten stod et firkantet bord og seks spisebordsstole. Hun åbnede køkkendøren og gik ud i køkkenhaven, hvor det bugnede med krydderurter. Hun nippede et blad af basilikummen og gned det mellem fingrene. En vidunderlig duft ramte hendes næsebor.

Hun fortsatte videre gennem haven rundt om hotellet til citronlunden, der mest af alt mindede om en skov. Her var en svag parfumeret duft af citroner, der hang og struttede og tyngede træernes grene. Hun plukkede en citron, tog den op til næsen og snusede langsomt ind. Dens duft var frisk, intens og gennemtrængende. Hun vendte og drejede den i hånden. Den gule, ovale frugt med den grønne stilk omkranset af smukke grønne blade var præcis moden til at blive høstet nu, så det ud til. Hun opdagede en sti, som hun ville prøve at følge og se, hvor førte hen.

Efter nogle minutter befandt hun sig på stranden med det smaragdblå hav foran sig. Hvor var her dog fantastisk smukt med udsigten til byen på venstre side og klipperne til højre.

Det var ærgerligt, at hun ikke havde taget sit badetøj med, for hun kunne godt have brugt en dukkert. Hun tørrede panden med bagsiden af hånden og smed sandalerne. Sandet var brændende varmt, og hun tog nogle hurtige skridt ned til vandkanten og kølnede fødderne. Skulle hun bade? Hun stod og overvejede det et øjeblik, mens hun så sig omkring. Her var ikke en sjæl. Hun gik tilbage til den store sten, afklædte sig nederdelen og krængede toppen af. Til sidst røg også bh og trusser. Med fuld fart løb hun ud i vandet i sølvstriben, ja, det lignede det faktisk, dér, hvor solen spejlede sig i havet. Der var noget guddommeligt over at bade i det glimtende lyshav og så endda nøgen, det havde hun vist aldrig prøvet før. Hun følte det, som

om havet kyssede hende, da hun lod hele sin krop synke ned i det lunkne vand. Hun var ét med Det Joniske Hav som en havfrue og fik lyst til at slå nogle slag med sin havfruehale som Ariel. Hun smilede ad sig selv. Hvor mange gange havde hun ikke set den tegnefilm sammen med Simone?

Vidunderligt forfrisket gik hun tilbage til sit tøj, som hun havde lagt på den store sten, og satte sig ned, mens hun lufttørrede. Hun forestillede sig, hvordan gæsterne var gået herved for at bade og sole sig. At der måske havde stået solsenge og parasoller til deres rådighed i tidernes morgen. Måske plejede Achille at bade her? Måske havde han siddet lige præcis her på denne sten og kigget ud over havet, som hun gjorde lige nu.

Da hun var nogenlunde tør, tog hun sit tøj på igen og vandrede tilbage. Citronen havde hun stadigvæk i hånden. Hun duftede til den, men dens duft var fadet ud. Hvor underligt, tænkte hun, men sådan er det måske med citroner? Hun låsede hoveddøren, lagde den tunge jernnøgle ned i tasken og gik tilbage til bilen. Hendes tanker faldt på brevet fra Achille, hun havde læst i går. Det var dateret for en måned siden, og han havde forklaret, at han havde valgt at give hotellet til hende, da han var sikker på, at hun ville gøre det rigtige med det. Hvad pokker mente han med det? Ja, det betød jo nok, at han ikke ønskede, at det skulle sælges, men det stod jo ikke i hendes magt at drive et hotel på Sicilien. Hun kom til at tænke på Hanne, for hun ville nok mene, at det stod skrevet i både stjernerne

og tarotkortene. Her var i hvert fald noget, der smagte af en stor forandring.

Hun drejede på rattet for at svinge ud til venstre og væk fra hotellet, men ved indgangen til parkeringspladsen, satte hun foden på bremsen og kastede endnu et blik på hotellet. Det føltes underligt at køre væk derfra. På en måde havde hun lyst til at blive og udforske det yderligere. Men hvad var det, hun skulle udforske? Hun tøvede, inden hun lidt efter satte bilen i gear og kørte væk.

Da hun havde afleveret bilen til udlejningsfirmaet, satte hun sig ind på en frokostrestaurant og bestilte en bruschetta, en portion pasta og acqua minerale. Der gik ikke lang tid, før bruschettaen blev sat foran hende. Hun tog brødet op i hænderne og tog en bid. Det ristede brød ridsede hendes gane en smule, og syren fra tomaterne fik det til at svie lidt. Den fede olivenolie drev ned ad hendes hænder, hun tyggede og smagte på de knaldrøde tomater, der var skåret i små stykker og blandet med basilikum. De havde en intens og krydret smag. Så anderledes end tomaterne derhjemme.

Hun følte sig næsten mæt, da en portion pasta alla carbonara blev sat foran hende, men kastede sig alligevel ud i den. Den smagte aldeles pragtfuldt, og inden hun havde set sig om, havde hun spist det hele og brugte brødet til at få den sidste rest på tallerkenen med. Jeg ender med at tage fem kilo på på den her tur, tænkte hun, idet hun satte sig tilbage på stolen for at slå mave.

Hun havde været så optaget af at spise, at hun for en stund havde fået skudt tankerne om hotellets fremtid,

Achille og sin mor fra sig. Nu kom det hele tilbage, og hun begyndte at gruble. Hvad skulle hun dog gøre med hotellet? Hun ville helst have truffet en beslutning, før hun tog fra Sicilien, men det var nok ikke muligt. Hun tog en tår acqua minerale for at få det hele til at synke lidt ned og bad om regningen.

Da hun igen var oppe på værelset, tog hun sig endelig sammen til at få ringet til Nynne. Hun kunne ikke udskyde det længere. Hun var nødt til at fortælle hende, hvad der var sket.

”Hej Nynne, det er mor.”

”Er der sket noget? Jeg har forsøgt at ringe til dig, men du svarede ikke.”

”Ja, det er der faktisk. Der er sket noget helt vildt. Jeg ved ikke helt, hvordan jeg skal fortælle det ... men jeg er faktisk på Sicilien.”

”Er du på Sicilien?”

”Ja.” Sara følte sig pludselig i tvivl om, hvordan hun skulle fortælle historien. Der var sket så meget, og hun havde allerede gjort sig så mange tanker i løbet af de seneste dage, at det var svært for hende at koge det ned til en bouillonterning.

”Hvad laver du på Sicilien, mor?”

Sara tog en dyb indånding: ”Jo altså, jeg blev ringet op af en advokat i Rom, der fortalte ... at jeg har en italiensk far. Og at jeg har arvet hans hotel her i Siracusa.”

Så, nu var det sagt, tænkte Sara. I ultrakort form.

Der var helt stille i den anden ende. ”Er du der, Nynne?”

”Ja, mor. Men det er lidt af en bombe, du smider. Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal sige.”

”Nej, jeg ved det. Jeg fatter det heller ikke helt.”

Hun forklarede Nynne i lidt flere detaljer, hvad der var sket, efter hun fik opringningen.

”Hold da op, mor. Det lyder da fuldstændig vildt.”

Sara sukkede. ”Ja, så min Romrejse er gået hen og blevet til en Kom-i-kontakt-med-dine-rødder-rejse. Jeg føler det ærlig talt, som om jeg er midt i den vildeste orkan.”

”Det kan jeg godt forstå, mor.”

”Men egentlig er det lidt underligt, Nynne, for på samme tid kan jeg rigtig godt lide at være her. Og du skulle se hotellet! Der er så skønt derude.” Hendes indre stemning ændrede sig, da hun havde sagt det højt, og hun smilede et øjeblik for sig selv.

”Men hvad gør du med hotellet? Er det blevet sat til salg?” Sara blev øjeblikkelig revet ud af sin lette tilstand med Nynnes saglige spørgsmål. Ikke at der var noget galt med at spørge om det. Faktisk var det jo helt naturligt, men det generede Sara, at hun ikke lod sig rive med bare for et øjeblik.

”Nej, det er det ikke, Nynne, for jeg ved slet ikke, om jeg vil sælge det.”

”Ved du ikke, om du vil sælge det? Hvad betyder det?” Nynne lød egentlig bare forundret, men hendes bemærkning antændte en flamme inden i Sara. Hun følte, at hun skulle til at retfærdiggøre, hvorfor hun ikke havde sat det

til salg. Herregud. Hun havde lige fundet ud af, at hun havde en siciliansk far og havde arvet hans hotel.

”Nynne, det var min fars. Den mand, som jeg pludselig har fået at vide, er min far, har valgt at give mig sit hotel, for at jeg kan lære ham bedre at kende. Jeg kan da ikke bare give det fra mig allerede.” Hun knugede sengetæppet med den ene hånd, så hendes knoer blev helt hvide.

”Nej, men det nytter jo ikke noget at leve i en drøm, vel? Det er vel bedst ikke at lade sig rive med, mor. Jeg mener, hvordan skulle du kunne flytte til Sicilien. Dit liv er jo i Danmark.”

Sara følte vreden som en brosten lige i mellemgulvet. Hun måtte tage sig sammen for ikke at eksplodere her i røret.

”Nynne, jeg bliver nok nødt til at smutte nu. Vi må snakke videre om det hele, når jeg er hjemme igen i overmorgen, ikke?”

”Fint. Vi ringes, når du er hjemme igen. Pas på dig!”

De ringede af. Pludselig følte Sara en dyb sorg i sit hjerte. Det knugede og gjorde ondt. Var det kun sorgen over Achille, den far, hun aldrig havde mødt. Eller var såret efter Eriks død sprunget op?

Hun rejste sig og gik hvileløst omkring i værelset. Hun vidste jo godt, at nyheden også påvirkede Nynnes liv og kom til at tænke, på hvor svært det havde været for Nynne at miste sin far. Hun havde været sin fars datter. Han havde været med ved samtlige rideturneringer og tennisturneringer, hjulpet hende økonomisk, ja, i det hele

taget bare været der for hende. De to havde haft et helt særligt bånd, der havde været så stærkt, at Sara nogle gange havde følt sig udenfor. Derfor vidste hun også godt, at det jo i virkeligheden var umuligt at flytte hened. Skulle hun efterlade Nynne og Simone i Danmark? Det var en næsten utænkelig tanke. Nynne havde brug for hende, for hendes kærlighed og omsorg. Hun var jo hendes store datter. Det strammede i brystet.

Sara tog fat i sin håndtaske for at lede efter en læbe-pomade, da hendes hånd strejfede jernnøglen. Skulle hun tage derud igen i morgen? Måske. Nu ville hun lige sove på det, og så måtte hun se.

KAPITEL 15

Gaby og Valeria stod og småsnakkede i hotellets foyer, da Sara kom ud af elevatoren.

”Nå, I er her allerede. Jeg var på vej ud for at gå en tur, inden vi skulle mødes.”

”Ja, vi tog et tog før for at være sikre på at være tilbage til tiden.” Gaby gik hen til hende og lagde armene om hende.

”Hvor er det dejligt at se jer igen. Havde I en god tur?”

”Ja, det var skønt at være tilbage i Palermo.” Nu var det Valerias tur, og Sara fik også et kæmpe kram af hende.

”Vi glæder os sådan til at høre om Hotel Limoncello. Men lad os gå ud i byen og sætte os på en bar. Skal vi ikke have os en aperitif, selvom det er lidt for tidligt?”

De valgte en piazza ikke så langt fra hotellet. Her var skønt med et lille springvand midt på pladsen. Sara og Valeria bestilte en Aperol Spritz og Gaby en lemonade.

”Nå, lad os så høre, Sara. Hvordan var hotellet?”

”Jamen det var et fantastisk sted. Der var en næsten magisk stemning derude, selvom det trænger til en kærlig hånd.”

”Hvordan føltes det at gå rundt derude og vide, at stedet var din fars, at han har boet og levet der?” ville Valeria vide.

”Det var virkelig underligt. På en måde gik jeg ind i det uden at tænke så meget over det og forsøgte måske lidt ubevidst at holde det på afstand. At gøre mig lidt følelsesfjern, hvis man kan sige det på den måde. Dog blev jeg indimellem ramt.” Hun holdt en lille pause. ”Jeg så et billede af dem sammen – altså Achille og min mor. Og der var også et billede af mig som baby.”

”Det må være mærkeligt at tænke på, at din mor haft et andet liv sammen med ham,” sagde Gaby og tog en tår af sin lemonade.

”Ja, den del forstår jeg slet ikke.” Sara så taktsom ud. ”At hun ikke fortalte mig det og gav mig et valg om, om jeg ville lære ham at kende. For det er jo for sent nu.”

Gaby sad og snoede sine krøller om pegefingern.

”Har du tænkt mere over, om du vil beholde hotellet?”

”Næh, faktisk ikke. Eller jo, det har jeg, men hvordan skulle det kunne lade sig gøre? Jeg mener, jeg kan jo ikke bare sådan flytte til Sicilien. Jeg har jo Nynne og Simone og ikke mindst Holger og Hanne derhjemme. Og mit job.”

”Jamen måske vil de flytte med?”

Sara kastede hovedet bagover og grinede: ”Nej, det kan jeg love dig for, de ikke vil. I hvert fald ikke Nynne. Så skulle det være Hanne.”

”Men måske er det meningen? Et led i starte forfra igen?” Valeria sagde det forsigtigt.

”Jo, men det er for stort et skridt for mig.” Sara følte sig pludselig ret så sikker på, at hun aldrig nogensinde ville kunne flytte herved, også selvom hun måtte indrømme, at hun da havde leget lidt med tanken, mens hun gik rundt derude. At stedet var hendes, og hvad hun ville gøre ved det. Men det var jo bare en drøm, en slags hyggeøvelse. Hun havde sit gode job, sin villa, sine venner og sin datter og barnebarn og ikke mindst Holger. For uanset hvad, så var han den far, hun havde kendt hele livet, og ham kunne hun jo ikke bare lade i stikken.

I det samme ringede hendes mobil, og hun tog den op og sagde sit navn. Det var advokaten. Han sagde, at han havde forstået, at hun måske var interesseret i at sælge hotellet, det var derfor, han ringede. Hans engelsk var virkelig dårligt, men han fortalte noget i retning af, at Salvatores søn var interesseret i at købe hotellet. Ville hun sælge til ham?

Sara lagde på. Valeria og Gaby sad og iagttog hende, og hun skyndte sig at sige, at det var advokaten.

”Achilles nevø, Sergio, vil måske gerne købe hotellet. Hmm, jeg vidste ikke helt, hvad jeg skulle sige, men vi aftalte, at jeg kunne mødes med ham her i byen om lidt.” Mest til sig selv mumlede Sara: ”Ja, så ville det jo i det mindste blive i familien.”

Sara tog afsked med pigerne og bevægede sig langsomt afsted ned ad det smalle strøg. De skulle mødes på en bar i nærheden, som hun var ret sikker på, hun vidste hvor lå. På vejen derhen blev hun lokket hen til en

bagers udstillingsvindue. Der lå fade med de mest delikate Bocconcini del Nonno, mandelsmåkager. Hendes tænder begyndte at løbe i vand, og hun besluttede sig for at stoppe på tilbagevejen og købe nogle. Hun måtte hellere se at få lidt fart på, hvis hun skulle holde sin aftale.

Hun spottede ham med det samme. Han sad ved et bord på Bar Artale på strædet ind mod en kirke. Det sorte hår var tilbagestrøget, og han var iført mørkeblå jeans og en hvid skjorte med opsmøgede ærmer. Han sad og røg en cigaret. På bordet foran ham stod en espresso. Hun stoppede op og iagttog ham. Der var noget slikket over ham, noget usympatisk, som hun ikke helt kunne sætte fingeren på, hvad var. Hun bevægede sig over mod ham, og idet han fik øje på hende, knipsede han cigaretten væk og rejste sig. Sara nåede lige at tænke, at hun ikke håbede, at han ville kindkysse hende, da han stak sin hånd frem. Hun tog den, og efter de havde hilst en smule køligt på hinanden, satte de sig begge ned.

”Kan jeg byde på noget? Måske en cappuccino, som I udlændinge elsker at drikke på alle tidspunkter af døgnet?” Sara granskede hans ansigt. Var han sarkastisk, eller forsøgte han rent faktisk at være morsom? Men eftersom bemærkningen ikke blev efterfulgt af et smil, gik hun ud fra, at det var ment som en fornærmelse. Hun så ham i øjnene og rystede på hovedet. ”Ellers tak, jeg har hverken brug for en cappuccino eller noget andet for den sags skyld.

”Nå, jamen så lad mig komme til sagen. Jeg er som sagt interesseret i at købe grunden, som hotellet ligger på.”

Sara blev forvirret: ”Du mener at købe hotellet?”

”Ja, altså købe hotellet og grunden. Jeg er ikke interesseret i hotellet som sådan, men i grunden. Min plan ...” Han rullede en skitse ud, som han havde lagt på bordet. ”Det her er mit projekt. Il Paradiso. Jeg vil udstykke hele grunden til små feriehuse,” fortalte han med en stolt mine.

Sara stirrede på de små firkantede kasser på papiret, der var strøet ud på hele grundens område. Hun kunne næsten ikke tro sine egne øjne, og en instinktiv fornemmelse af ubehag bredte sig fra mellemgulvet til maven.

”Vil du jævne Achilles hotel med jorden?” spurgte hun skeptisk.

”Ja, altså nu får du det til at lyde så barsk, men i princippet ja, for det er svært at få et hotel til at løbe rundt her.”

”Men hvad med citronlunden, den skal vel blive liggende?”

”Nej, det er ikke meningen. Jeg vil selvfølgelig lade et par citrontræer stå for stemningens skyld, men ikke hele lunden. Den optager for meget plads.”

Sara sad tavs lidt. Hun havde en dårlig fornemmelse i maven nu.

”Nej, Sergio det dér, det går bare ikke.”

Sara pegede på planen på bordet, som Sergio holdt fast i med begge hænder, da papiret ellers ville rulle sig sammen til et rør. Men i samme øjeblik han fornemmede sit nederlag, slap han tegningen.

”Desværre, Sergio, hotellet skal føres videre som hotel. Dét her føles i hvert fald ikke rigtigt.”

Han kneb sine øjne en smule sammen: ”Det siger du nu, Sara. Prøv at se dig om. Store fine hoteller i centrum af byen. Jeg tror ikke, du har nogen som helst fornemmelse af turistsituationen hernede eller begreb om at lave penge.”

”Næh, måske ikke. Men det dér kan jeg ikke gå med til.” Sara lavede et kast med hovedet mod den sammenrullede plan på bordet. De sad tavse over for hinanden. Stemningen var akavet, og Sara ville gerne væk, så hun rejste sig og gav ham hånden. Sergio tog den, men blev siddende. Han så ikke ligefrem tilfreds ud, men Sara følte ikke noget behov for at undskylde eller forklare sig over for ham.

”Hils din far,” sagde hun og drejede rundt. Nu ville hun finde den bager igen.

Mens hun bevægede sig ned ad strædet, tænkte hun på, om det virkelig var sandt, hvad Sergio sagde – at det var umuligt at få et hotel til at løbe rundt her, især hvis det ikke lå i centrum af byen? Men uanset hvad havde hun gjort det rigtige. Hvis det skulle sælges, skulle det i hvert fald sælges som hotel.

Næste dag efter at have pakket sammen og gået en sidste tur i Siracusa, var det tid til at tage bussen ud i lufthavnen. Hun fulgtes med Gaby og Valeria, der skulle videre til Napoli. I lufthavnen udvekslede de telefonnumre.

”Du må skrive til os på WhatsApp og fortælle, hvad du beslutter med hotellet.”

”Ja, det skal jeg nok.”

De blev alle tre stående, som om ingen af dem kunne tage sig sammen til at gå. Sara havde lyst til at sige et eller andet positivt om, at de nok snart ville ses igen, men det ville jo bare være en tom frase, for ville de det? Til sidst gik hun hen og omfavnede dem begge, vendte rundt og gik mod sin gate.